

„Opravdu?“ Chladně pohlédla Gregorymu do očí. „Myslím, že váš kolega tady není ze stejného důvodu.“

Že by se na ni mračil? Nejspíš. Ta žena ho vyvedla z míry. Celá léta strávil tím, že se učil ovládat své emoce, a vadilo mu, že jí se je podařilo rozbouřit.

Nuceně se usmál a sklonil hlavu. „Právě naopak, pokládal jsem vaše vystoupení za velice profesionální.“

„To je tedy ohromná poklona,“ pronesla suše a překvapila ho svou znalostí anglických slovíček. „Budu se muset snažit, aby mi to nestouplo do hlavy.“

„Chtěl tím říct, že...“ začal Hart.

„Můžu mluvit sám za sebe.“ Gregory odmítal, aby ho urážela nějaká francouzská herečka. Ani se nechystal jí „pochlebovat“, naznačeno jejími slovy. „Umíte skutečně mistrovsky hrát, alespoň komediální role.“

„Co to má znamenat? Co je špatného na komediálních rolích?“ zeptala se tónem sladkým jako med. Avšak její pohled do něj pronikl jako ostří nabroušeného nefritu.

Znervóznilo ho to tak, že zatoužil mít už to všechno za sebou. „Určitě připustíte, že takové role postrádají hluboký pocit dramatična. Takže je samozřejmě jednodušší je zahrát.“

Překvapilo ho, že to u ní vyvolalo tichý, zvonivý smích, který jako by zasáhl všechny jeho nervy. „Jestli si to, pane, myslíte, tak jste nikdy nestál na jevišti.“

Hart postoupil dopředu. „Nechtěl vás urazit...“

„Samozřejmě že ne.“ V očích jí zajiskřil výsměch. „On pouze vyjadřuje obvyklý názor anglického lorda – že velká literatura musí být vždycky *très tragique*.“

Slovo *obvyklý* ho zarazilo. „Tento názor nemají pouze angličtí lordi, ale kulturní arbitři ve všech vrstvách.“ Zatraceně, to, co říkal, znělo ohromně arogant-

ně – přesně tak, jak si představovala – a přesně obráceně, než měl v úmyslu.

Zdálo se, že poté vystřízlivěla. „Ve všech vrstvách? Opravdu? Protože já obvykle zjišťuju, že tyto názory pocházejí od lidí, kteří nikdy žádnou tragédii neprožili, jelikož je před chudobou a násilím chrání hrady s opevněním a vodními příkopy.“

„Před chudobou? Ano.“ Do mysli se mu vplížil obrazek matčiných potlučených tváří. „Ale násilí v dnešní době neunikne nikdo.“

„Ale no tak, pane,“ namítla chladně, „kdyby to byla pravda, lidé vašeho druhu by neshledávali tragédii zábavnou. Avšak my, kteří se denně plahočíme chudobou, dáváme přednost tomu, zbavit se jí, i kdyby jen na chvíli. Dáváme přednost smíchu. A já skutečně věřím, že vyvolávat u lidí smích je vznešený úkol, mnohem vznešenější než lidi rozplakat.“

Nemožná ženská. Co o tom ví? „Samozřejmě že máte právo na svůj názor. Já bych však poukázal na to, že Shakespeare je vyzdvihován spíš pro své tragédie než pro své komedie.“

„Kým? Já mám jeho komedie velice ráda. Ačkoli musím přiznat, že dávám přednost Beaumarchaisovým fraškám. Nebo co se týká angličtiny, výtečnému dílu Olivera Goldsmithe *Omyly jedné noci neboli Pokořila se, aby zvítězila*.“

Byla krásná a sečtělá. Už začínal litovat svých kousavých slov z počátku rozhovoru, protože si ho teď tolik dobírala.

„To je i moje oblíbená hra,“ vložil se do toho Hart, který se zjevně rozhodl, že se chce také zúčastnit této konverzace.

„Já jsem ji nikdy neviděl ani nečetl,“ poznamenal otevřeně Gregory.